

Sygnatura akt VI Ka 344/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 czerwca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika (spr.)

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski

SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Jolanty Mandziej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r.

sprawy **M. W. syna R. i K.,**

ur. (...) w K.

oskarżonego z art. 59 ust. 1 i art. 58 ust. 2 ustawy z dn. 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 27 stycznia 2015 r. sygnatura akt IX K 1964/14

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. W. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 344/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 stycznia 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt IX K 1964/14 Sąd Rejonowy w Gliwicach m. in.:

1. uznał oskarżonego M. W. za winnego tego, że w dniu 22 października 2014 roku w G. wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci

amfetaminy w ilości 315,86 gramów, czym wyczerpał znamiona występku z art. 62 ust. 2 powołanej ustawy i na mocy tego przepisu skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

2. uznał oskarżonego M. W. za winnego tego, że w nieustalonym czasie w okresie od 1 lutego 2014 roku do 21 października 2014 roku w G. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej odpłatnie udzielił K. K. (2) lat 18 substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości 126 gram w ten sposób, że w okresie od lutego do połowy września 2014 roku w odstępach co dwa dni udzielał mu każdorazowo po jednym gramie amfetaminy po 20 złotych za gram, w łącznej wysokości 120 gramów, a w okresie od połowy września do 21 października 2014 roku udzielił mu pięciokrotnie łącznie 6 gramów amfetaminy każdorazowo płacąc po 20 złotych za gram, czym wyczerpał znamiona występku z art. 59 ust. 1 powołanej ustawy w zw. z art. 12 k.k. i na mocy art. 59 ust. 1 powołanej ustawy skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

3. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył ww. kary pozbawienia wolności i wymierzył temu oskarżonemu karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności;

4. na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 2100 złotych na rzecz (...) ul. (...), (...)-(...) P.;

5. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z popełnionego przestępstwa poprzez zapłatę na rzecz Skarbu Państwa kwoty 2400 złotych;

6. na mocy art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci środka odurzającego w ilości 315,86 gram zarejestrowanego pod poz. (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w K.;

7. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 22 października 2014 roku do 27 stycznia 2015 roku;

8. w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa i odstąpił od obciążenia oskarżonego opłatą.

Apelację od wyżej opisanego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżając wyrok w całości w odniesieniu do M. W., zarzucił:

1. w odniesieniu do punktu 1. wyroku rażąco niewspółmierność kary 2 lat pozbawienia wolności w sytuacji gdy taki wymiar sięga prawie połowy ustawowego zagrożenia, gdy warunki podmiotowe i rodzinne tego oskarżonego warunkować winny łagodniejszy wymiar kary;

2. w odniesieniu do punktu 2. wyroku:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść w znaczeniu udzielania wskazanej osobie 126 g amfetaminy w określonym wymiarze czasu, kiedy bardziej wiarygodna jest ilość 34,14 g amfetaminy K. K. (2), skoro sąd zawierzył oskarżonemu, że wcześniej nabył od nieustalonej osoby 350 g amfetaminy, a organy ścigania przejęły w jego mieszkaniu 315,86 g tego środka;

b) rażąco niewspółmierną karę pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, kiedy warunki i okoliczności sprawy wskazywać powinny na łagodniejszy wymiar kary.

W oparciu o tak postawione zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku polegającą na:

a) orzeczeniu łagodniejszej kary pozbawienia wolności niż 2 lata i 6 miesięcy w połączeniu z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

- b) orzeczeniu proporcjonalnie złagodzonej nawiązki na cel społeczny;
- c) orzeczeniu proporcjonalnie łagodniejszego przypadku korzyści majątkowej niż kwota 2400 złotych.

ewentualnie

uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację ocenić należało jako oczywiście bezzasadną.

Zarzutu rażącej surowości kary wymierzonej oskarżonemu M. W. za przypisane w punkcie 1. wyroku przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie sposób uwzględnić, skoro oprócz wskazanych w apelacji warunków podmiotowych i rodzinnych oskarżonego na wymiar orzeczonej kary wpłynąć musiały zgodnie z art. 53 k.k. również:

1. wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu wyznaczony przede wszystkim ilością posiadanej przez oskarżonego substancji psychotropowej, którą to ilość przełożyć należy na liczbę osób mogących potencjalnie odurzyć się tego typu substancją, gdyż ta liczba wyacza skalę zagrożenia dla chronionego dobra prawnego, jakim jest zdrowie społeczne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2006 r. I KZP 19/06, Lex 201049) Posiadane przez oskarżonego 315,89 gramów amfetaminy to ilość odpowiadająca ponad 3000 tzw. działek mogących odurzyć taką samą liczbę ludzi. Gdy zważy się przy tym na okoliczność, że ilością znaczną środków odurzających lub substancji psychotropowych w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest ilość zdolna odurzyć kilkadziesiąt osób (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2006 r., II KK 47/05, OSNKW 2006, z. 6, poz. 57, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2007 r., III KK 257/06, R-OSNKW 2007, poz. 339, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 r., III KK 245/06, R-OSNKW 2007, poz. 387, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2008 r., III KK 30/08, LEX nr 418629, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 127/11, LEX nr 897769, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2013 r., III KK 25/13, OSNKW 2013, z.9, poz. 73), twierdzenie, iż wymierzenie oskarżonemu za taki czyn kary 2 lat pozbawienia wolności było zbyt surowe, gdy ustawowe jego zagrożenie wynosi od roku do 10 lat pozbawienia wolności, jawi się jako oczywiście błędne.

2. wysoki stopień winy oskarżonego wynikający z braku istotnych okoliczności utrudniających oskarżonemu podjęcie decyzji o zachowaniu godzącym w porządek prawny;

3. obciążająca przez pryzmat prewencji indywidualnej uprzednia 7 krotna karalność oskarżonego w tym za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Dobierając poziom dolegliwości kary ze względu na potrzeby zapobiegawczego oddziaływania na sprawcę przestępstwa należy przecieź zwrócić uwagę na wiek oskarżonego, który jest już osobą niespełna 40 letnią i przez całe swoje dorosłe życie wchodził w konflikt z prawem. Jest już osobą społeczenie ukształtowaną o utrwalonych negatywnych wzorcach zachowań godzących w porządek prawny. Karany był w przeszłości za ciężkie przestępstwa zgwałcenia i rozboju. Wiele lat spędził w zakładach karnych. Mimo zastosowania wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 17 maja 2011 roku w sprawie III K 332/11 za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w okresie próby popełnił przestępstwo podobne.

Na korzyść oskarżonego przemawia w istocie jedynie przyznanie się do winy za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, która to okoliczność musi być jednak oceniona przy uwzględnieniu okoliczności towarzyszących ujawnieniu przestępstwa. Przyznanie się do winy w przypadku skonfrontowania oskarżonego z mającymi jednoznaczną wymowę dowodami sprawstwa, w tym przypadku z wynikami przeszukania jego mieszkania, trudno uznać za okoliczność mogącą zasadniczo złagodzić wymiar kary, tym bardziej że w przypadku drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów swoją odpowiedzialność karną M. W. starał się już w swoich wyjaśnieniach umniejszyć.

Co do warunków rodzinnych oskarżonego wskazać należy, że mają one co najmniej ambiwalentny wpływ na wymiar kary w sytuacji, gdy oskarżony wyjaśnił, że to właśnie potrzeba utrzymania rodziny pchnęła go do zajęcia się sprzedażą narkotyków. Posiadanie rodziny i związana z tym potrzeba utrzymywania jej członków zasadniczo postrzegane są jako czynniki stabilizujące życie człowieka, które sprawiają, że człowiek kierując się dobrem rodziny unika konfliktów z prawem, gdyż konsekwencje takiego konfliktu pośrednio odbijają się negatywnie na sytuacji osób bliskich. Z tych powodów warunki rodzinne sprawcy przestępstwa mogą wskazywać na możliwość złagodzenia poziomu represji karnej. Trudno jednak uwzględnić posiadanie rodziny przez sprawcę przestępstwa jako okoliczność uzasadniającą istotne złagodzenie kary, gdy to właśnie potrzeba utrzymania osób najbliższych jest motywem popełnienia przestępstwa.

Z wyżej wskazanych przyczyn zarzut wskazany w punkcie 1. apelacji uznać należało za oczywiście bezzasadny.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w odniesieniu do drugiego z przypisanych oskarżonemu przestępstw oparty został na tezie, że sprzedawana przez oskarżonego K. K. (2) amfetamina pochodziła wyłącznie z zakupionej przez oskarżonego partii w ilości 350 gramów, z których 315,86 gramów zabezpieczono u oskarżonego w mieszkaniu w czasie przeszukania. Tezie tej przeczą jednak w sposób jednoznaczny wyjaśnienia K. K. (2), który w sposób precyzyjny wskazał liczbę i częstotliwość dokonywanych u oskarżonego zakupów amfetaminy oraz wagę kupowanych działek narkotyku. Sam oskarżony M. W. w swoich wyjaśnieniach złożonych w śledztwie podał, że 350 gramów amfetaminy zakupił jednorazowo na około 2 miesiącem przed zatrzymaniem przez Policję, zaś wcześniej miał sporadycznie mniejsze ilości narkotyków. Wbrew wywodom apelującego nie sposób zarzucić relacjom osób współoskarżonych, w szczególności K. K. (2) braku precyzji w określeniu ilości narkotyków kupionych u oskarżonego M. W.. K. K. (2) w swoich wyjaśnieniach ze śledztwa jednoznacznie wskazał, że od lutego 2014 roku przez 8 miesięcy kupował od oskarżonego amfetaminę co dwa dni po 1 gramie. Liczba dni we wskazanym okresie z pewnością wystarczała, aby zakupić łącznie 120 gramów. Brak jest jakichkolwiek rozsądnych powodów dla uznania wyjaśnień K. K. (2) w tym zakresie za niewiarygodne, w szczególności brak jest logicznych i zgodnych z doświadczeniem życiowym motywów dla fałszywego obciążenia oskarżonego, tym bardziej że K. K. (2) jest spokrewniony z oskarżonym M. W.. Również wyjaśnienia współoskarżonego A. M. względnie precyzyjnie wskazywały na liczbę przypadków, w których otrzymał amfetaminę od K. K. (2), oraz wagę kupowanego narkotyku. Relacje wskazanych osób jednoznacznie przeczą wyjaśnieniom M. W. oraz forsowanej w apelacji tezie, że sprzedaż amfetaminy przez oskarżonego K. K. (2) dotyczyła jedynie 34,14 gramów. W takiej sytuacji nie sposób skutecznie zarzucać sądowi I instancji błędu w ustaleniach faktycznych, którego źródłem miałyby być naruszenie określonych w art. 7 k.p.k. granic swobodnej oceny dowodów, skoro ustalenia te znajdują oparcie w dowodach uznanych za wiarygodne z przyczyn logicznie wytłumaczonych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia a ocena wiarygodności tych dowodów nie koliduje równocześnie ani z zasadami doświadczenia życiowego, ani ze wskazaniem wiedzy fachowej.

W konsekwencji brak również podstaw do łagodzenia kary i środków karnych wymierzonych oskarżonemu M. W. za przestępstwo z art. 59 ust. 1 powołanej ustawy w zw. z art. 12 k.k., gdyż są one w pełni adekwatne do wysokiego stopnia winy oskarżonego działającego umyślnie na przestrzeni kilkumiesięcznego okresu czasu, jak też adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, który to stopień wyznaczony został zasadniczo ilością sprzedanej przez oskarżonego amfetaminy. I w przypadku tej kary z uwagi na względy związane z zapobiegawczym oddziaływaniem na osobę sprawcy przestępstwa uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego, w tym za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uzasadniała sięgnięcie przez sąd do kary 2 lat pozbawienia wolności.

Kara łączna orzeczona zgodnie z dyspozycją art. 85 k.k. i w granicach wynikających z art. 86 § 1 k.k. w wysokości zbliżonej do najsurowszej kary jednostkowej we właściwym stopniu odzwierciedla względnie bliski związek przedmiotowy łączący przypisane oskarżonemu przestępstwa, który to związek wynika z bliskości czasowej obu czynów oraz faktu, że godzą one w to samo dobro chronione.

Już wymiar kary pozbawienia wolności czyni bezprzedmiotowym postulat zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszania wykonania kary pozbawienia wolności, która to możliwość dotyczy wyłącznie kary pozbawienia wolności w wymiarze nie przekraczającym 2 lat. Niezależnie od tego, mając na uwadze

uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego i nieskuteczność środka probacyjnego zastosowanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 17 maja 2011 roku w sprawie III K 332/11, stwierdzić należy, że prognoza uzyskania efektów zapobiegawczych kary wobec M. W. przy orzeczeniu kary wolnościowej, nie znajduje żadnych racjonalnych podstaw.

Z wyżej wskazanych względów Sąd Odwoławczy, nie dopatrywszy się także uchybień niepodniesionych w apelacji a podlegających uwzględnieniu z urzędu, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, a mając na uwadze niską jakość argumentów środka odwoławczego, którego tezy nie znajdowały oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w postępowaniu, apelację uznał za oczywiście bezzasadną.

Z uwagi na perspektywę odbywania przez oskarżonego kary pozbawienia wolności, która istotnie ogranicza jego możliwości zarobkowe, jak też uwzględniając obowiązki alimentacyjne oskarżonego, Sąd Odwoławczy uznał, że zapłata przez M. W. kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze byłaby dla oskarżonego zbyt uciążliwe. Z tego powodu oskarżony został zwolniony z tego obowiązku, zaś wydatkami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.